

Hajrá, Pécs?!

[MusiciansWho](#) - 2010. január 13., szerda 12:13

EKF 2010 Pécs – Essen – Isztambul, avagy a U2 Isztambulba megy... - Varga Ildikó Rita Anna beszámolója a pécsi ünnepi megnyitóról.

Hát igen... Lehet, hogy én is inkább Isztambulba mennék. Pécs belvárosa ugyanis még mindig egy katasztrófa sújtotta övezetre hajaz annak ellenére, hogy a város főtere, a Széchenyi tér, ami a megnyitó ünnepség színhelye volt, rohamtempóban csak elkészült valahogy. Pécs vezetése, és az EKF-menedzsment védelmére legyen mondva: a korábbi kulturális fővárosok, úgymint Graz vagy Ljubljana sem tudott kész infrastruktúrát felmutatni a megnyitó idejére. Ez persze sovány vigasz. De Pécs azért próbálkozik...

Az ünnepség előtt egy órával kezd benépesülni a Széchenyi tér, ahol civil önkéntesek rendkívül lelkesen és kedvesen mindenféle szuvenírt, például az esemény időpontját tartalmazó karkötőt, rágógumit, no meg persze 2010-es éves programot osztogatnak. Az utcai standoknál a Pécs minden háztartásába elküldött meghívók ellenében meleg tea és forralt bor vételezhető, s egy másik önkéntes brigád ingyen peracet is kínál. A hangulat ennek ellenére inkább várákóznak mint eufórikusnak mondható.

A téren már készen áll a két óriáskivetítő, és a rendőri jelenlét is igen erőteljes. Várunk. Ha jól számolom, már sok-sok éve. Ahogyan Lovasi András, a Kispál és a Borz és a Kiscsillag frontembere mondta: „(...) Ez a város már nagyon régóta létezik. De ahhoz, hogy újra emelt fejjel élni kezdjen, hogy jó élet legyen benne, arra ad esélyt ez a 2010-es év.”

A lehetőség tehát adott, s ahogyan a sajtótájékoztatót kísérő érdeklődés is mutatja, a várákózás nagy. Bajnai Gordon, Magyarország miniszterelnöke is optimista, s talán végre tényleg van valami, amiért lelkesedhetünk. Mintegy 35 milliárd forint, körülbelül 450 rendezvény ígérete mutathat pozitívabb jövőképet, olyat, aminek hosszú távú következményei szebbé, élhetőbbé tehetik a várost.

Pécs 2005-ben, az Európai Unió Brüsszeli értekezletén nyerte el két másik várossal – a Ruhr-vidéki Essennel és Isztambullal – együtt a megtisztelő címet. Az eltelt öt év alatt számtalanszor változott a menedzsment vezetése és összetétele, így majdhogynem csodaszámba megy, hogy a projekt eljutott idáig. A titok az összefogásban rejlik Hiller István kulturális miniszter szerint, abban, hogy a politikusok párhovatartozásukat és nézetkülönbségeinket félretéve együtt dolgoztak a jövőért. Egy elhunyt és egy nagybeteg városatyát is köszönettel illetett dr. Páva Zsolt, Pécs jelenlegi polgármestere. Tasnádi Péter és Toller László is sokat tett azért, hogy 2010-ben Pécsre is figyeljen Európa. Az ő munkájuknak is betudható, hogy lesz itt tánc, báb, egyházi, komoly- és könnyűzene, képzőművészet, színház és fesztiválok garmadával. Fellép a King's Singers Énekegyüttes, Rhoda Scott, Rost Andrea és a Mezzoforte, lesz Bauhaus - Építészeti Fesztivál, tudományos konferenciák, ifjúsági programok és még sok minden.

Ahogy dr. Páva Zsolt, a város polgármestere mondta: „Erősek és felkészültek vagyunk!” 2010-ben körülbelül 450 rendezvény várja Európát, no meg persze minket, magyarokat, ebben a „befogadó, szívélyes, és életörömmel teli városban.” A mostani városatya ötlete volt a „Vándorlánc” létrehozása is, ami egy ezüzből és aranyból készült szimbólum, s amit minden évben az éppen az akkori kulturális főváros kap majd meg.

Pécs tehát örül. Igaz, még erősen befelé, de azért kétségkívül örül. A megnyitóra teljesen megtelik a Széchenyi tér, lehetnek tán vagy tízezren. A hangulat még mindig várakozó, de csak egy egészen kissé ellenséges, amikor Bajnai Gordon a tömeg elé lép. Mire befejezi, az ellenkezés elcsitul, a többség tapsra fakad, s kezdődik az ünnepély. Káel Csaba, a rendezvény megálmodója és rendezője sűrű programot tervezett. Pécs kétezzer éves történelmének állomásait villantja fel, ami több mint száz általános iskolás gyerek bevonulásával kezdődik. Rögtön az elején néhány apró malőr oldja az ünnepélyes hangulatot, olyanok, mint például az egyik kivetítő „sztrájkja”, vagy Plácido Domingo angol nyelvű köszöntője, amelynek magyar fordítása – hogy, hogy nem – láthatatlan marad.

De se baj, robogjunk tovább. A gyerekek kedvesek, és Pécs történelmének korszakait jelképező papírfejdíszeket – olyanokat, mint a turbán, vagy a papi süveg – viselnek, amelyeknek csak egészen kis százaléka azonosíthatatlan. De az ötlet jó. Kár, hogy a gyerektömeget nem mozgatja eleget, nem vonja be a játékba rendező, mert igazán érdemes lett volna „használni” és nem csak láttatni őket. A megnyitó másik megoldatlan elemét az óriásbábok képezik. Ezek hatalmas, fehér monstrumok, amelyek közül csak a turbános guruló valami jelképrendszere felismerhető, de az is, mint a többi, olyan érzést kelt, mintha szürreális, esetlenül tévelygő habcsókok – tetejükön egy-egy kétségbeesetten kapálózó manóval – véletlenül a színpadra cuppantak volna. A lenyűgözőnek szánt színpadi elem nem elragadtatást, sokkal inkább zavart és értetlenséget szül.

A megnyitónak azért szép pillanatai is vannak: mint a Dzsámi falára vetített képek vagy a lézershow, és az is elmondható, hogy a fellépők többsége – mint például a Szélkiáltó együttes, a Schola Sancti Pauli, a Pannon Filharmonikusok, a Vasutas Koncertfűvósok, a Tanac és a Somogy Néptáncgyüttesek, a pécsi Balett, és a Pécsi Bábszínház művészei, a Cassiopea buzogányosai és Balikó Tamás –, egyenletes színvonalat nyújtottak. Csupán a kohézió, az előadás összetartó ereje hiányzik. Olybá tűnik, mintha egy kitűnő étel összetevőit egyenként raknák elénk, de elegyíteni nem tudnák őket, így a kulináris élmény elmarad.

Hiába. A „határtalan város” egyelőre mindössze határát vesztett. Körvonalai még igencsak elmosódtak. De talán összeáll a kép. Úgy, ahogyan a megnyitó ünnepély végén a közösen előadott dal, amelynek stábjából én csak Lovasi Andrászt hiányoltam Demjén Ferenc, Lang Györgyi, Kováts Kolos, a pécsi női kosárlabdacsapat néhány oszlopos tagja, a Vivát Bacchus énekegyüttes és a többiek mellől. Ám be kell látnom, hogy a „Várj, míg felkel majd a nap” című, örökbecsű Demjén-nóta elérte hatását. Könnyezve mosolyogtunk. Tán mindenkit megérintett az összetartozás érzése, tán csak örültünk, hogy vége, s nem kell fagyoskodunk tovább... Ki tudja. Egy azonban bizonyos: 2010. január 10-től Pécs lett Európa egyik kulturális fővárosa. S az ég legyen velünk...